

Mẹ của tôi

Quách Như Nguyệt

Tháng tới là tháng Năm. Tháng của Mother Day. Mẹ tôi mất vậy mà được 16 năm rồi! Khi biết được rằng mẹ tôi bị bệnh nan y chỉ còn 6 tháng là mất, em tôi đã đến nhà tôi. Hào nghẹn ngào nói tin dữ cho tôi nghe và hai chị em chúng tôi đã ôm nhau mà khóc. Mẹ thương cô em út của tôi nhất nhà, chắc út Hào buồn ghê gớm lắm! Tôi ôm chặt lấy cô em út ít, mong được san sẻ bớt nỗi đau của em trong khi chính lòng mình cũng vô vàn tan nát và chỉ biết khóc ròng. Hào ít khi để lộ tình cảm của nó ra ngoài. Đó là một trong những lần hiếm thấy. Chúng tôi khóc như chưa bao giờ đã khóc!

Mẹ tôi qua đời vào tháng Sáu. Tình cờ thôi, tháng Sáu qui tụ nhiều ngày đáng nhớ trong cuộc đời tôi. Tôi làm lễ hôn phối với chồng vào tháng Sáu, hai đứa con tôi sinh nhật vào tháng Sáu và ngày mà anh C. và tôi ra luật sư làm giấy tờ ly dị cũng lại vào tháng Sáu. *Tháng Sáu trời mưa, trời mưa không dứt. Trời không mưa, em cũng lạy trời mưa! ...*

Trước, trong lúc và sau thời gian mà mẹ tôi bị bệnh nặng rồi mất, tôi phải “đổi đầu” với thằng con trai đang dậy thì hư hỏng của mình. Tuổi mới lớn, thằng bé “quậy” dữ lắm. Thuở đó, nó đang học straight A, lâu lâu nó có 1 con A- hoặc B là tôi đã buồn đứt ruột rồi (lúc đó tôi còn dại, còn vô minh quá, chưa tỉnh ngộ, ... bây giờ thì ... sức mảy mà buồn, buồn ơi bỏ đi đi Tám, ...) cho nên khi ảnh quyết định bỏ học, không thêm đặng đến sách vở nữa, run away; bạn phải biết là tôi đau khổ đến độ nào!

Mẹ mất, tôi có viết một bài điếu văn dài. Tôi muốn là một người mẹ tốt, như mẹ, để hiểu con tôi hơn. Tôi muốn đặt tôi vào vị trí của con tôi (put myself in his shoes!), nếu tôi là con tôi thì tôi nghĩ gì, tại sao tôi lại làm như vậy? v..v...tại sao tôi lại “rebel” (nổi loạn), lại làm cho mẹ khổ!! Tôi cố nhớ lại hồi tôi mới lớn tôi như thế nào? Tôi sẽ phải viết cho mẹ tôi ra sao với vị trí của một người con? Nhưng, khi đặt viết xuống tờ giấy, tôi đã tìm thấy tôi trong cương vị của một người mẹ. Tôi “identify” với mẹ tôi và thấy rõ ràng, thấu hiểu mẹ tôi hơn. Tôi không thể, lúc đó, identify (đặt mình vào vị trí của con) với con thằng con hư đốn của mình. Tôi chỉ thấy được một chiều, chiều làm mẹ.

Có nuôi con mới biết lòng cha mẹ. Quả đúng là như vậy. Tôi đã thấy rất rõ là mẹ của chúng tôi thương yêu chúng tôi biết đến là chừng nào, hy sinh cho chúng tôi biết là bao nhiêu! Lòng của bà đúng là bao dung, rộng lớn như biển cả. Mẹ tôi thương con cũng như tôi đang thương con và chắc chắn có nhiều lúc, chúng tôi đã làm cho bà phiền não, thất vọng nhiều. Tôi chỉ có 2 đứa con, mà đã thấy nuôi dạy con chặt vật, khó khăn, khổ tâm, khổ trí; mẹ tôi có đến 8 con lận, tôi phục bà quá đi thôi! Trong lúc viết bài điếu văn cho mẹ, tôi như đang tâm sự với mẹ thì đúng hơn; tôi cảm thấy rất gần gũi với bà, tôi cảm thông và thương yêu bà vô bờ bến. Vừa viết cho mẹ, nước mắt vừa chảy ra không ngừng. Có quá trẻ lắm không, hờ mẹ yêu? Khi mẹ đã ra đi vĩnh viễn, con mới nhận ra rằng mất mẹ là mất cả một bầu trời, là mất đi nhiều lắm. Con đâu còn có dịp chờ mẹ đi mua sắm, phụ giúp mẹ, cho ý kiến này nọ? Con biết mẹ thích diện, thích điệu, thích đi chơi, con chiều mẹ nhưng cũng chưa chiều đủ đâu; lẽ ra con phải chiều mẹ nhiều nhiều hơn thế nữa....

Bài điếu văn dài thật dài, dài hơn bình thường, tôi đã viết nó với đầm đìa nước mắt. Mấy hôm nay, tôi cố lục lại (trong những chồng bài thơ, bài viết, thư từ, hình ảnh), cố tìm cho ra bài điếu văn đó. Tôi biết, tôi không vất nó đi, nhưng tìm mãi cũng không ra. Trong quyển video tape, bạn của anh C. thu hình rất đầy đủ, có đoạn tôi đứng ở ngoài nghĩa trang, đọc điếu văn chào vĩnh biệt, nhưng tìm hoài cũng không biết nó thất lạc nơi đâu? Tôi tìm ra được bài thơ mà anh C. (chồng cũ của tôi), chị Minh, em Hào và tôi đã làm ở nhà tôi trong thời gian mẹ đang nằm ở nhà quàn, ngày mai là ngày chôn cất. Nguyên văn một bài thơ do 3 cô con gái và anh con rể làm, chữ cuối câu vẫn ời. Tôi xin đọc cho mọi người nghe chơi:

Mẹ tôi

*Mẹ ơi hỡi mẹ ơi!
Một bà già chịu chơi
Bàn tay đẹp tuyệt vời*

*Đôi mắt bà sáng ngời
Không bao giờ nghĩ ngơi
Du lịch khắp mọi nơi
Đi đây đó khắp nơi
Lái xe chạy khơi khơi
Dù cuộc đời tả tơi
Bà cũng không chán đời
Gặp bà lòng phơi phới
Mẹ ơi, hỏi mẹ ơi
Ít khi chịu nghĩ ngơi
Lâu lâu bà đi chơi
Cho tâm hồn thoải mái
Nấu cho mọi người xơi
Nghĩ đến ai cũng cười
Nhiều bạn bè vui chơi
Phúc đức bà để đời
Nhắc đến bà lệ rơi
Thương nhớ mãi không vơi
Mẹ ơi hỏi mẹ ơi
Nhớ mẹ, nhớ muôn đời*

June 1994

Vào lúc đó, 4 người chúng tôi người nào cũng buồn dễ sợ, buồn quá đổi là buồn; nhưng vì có sense of humor (tính thích đùa), ngồi nhắc lại những kỷ niệm vui vui của mẹ. Anh C. làm bài thơ này trước, sau đó, 3 chị em tôi mới thêm ý (mỗi người một chút, vừa làm vừa cười vui vẻ, rất hợp "gu" với nhau. Bài thơ hơi có 1 chút tiểu lâm trong đó nhưng rất thật và phản ảnh con người của mẹ. Chúng tôi nói anh C. đọc cho mẹ ngày chót khi tiễn mẹ đi, nhưng rất cuộc, không có ai dám đọc. Chỉ có tôi, đọc cho mẹ bài điều văn của tôi, trước khi hạ huyết. Tôi nghẹn ngào khóc và làm cho nhiều người có mặt ngày hôm đó đã khóc theo. Tôi đã không nhớ là tôi có đọc bài thơ hơi... kỳ kỳ này... Một cô bạn của em tôi (em của Ngọc Quỳnh nhà mình chứ ai, hihi...) khi đọc bài viết này của tôi có nhắc là khi tôi (dám cả gan!) đọc bài thơ tiểu lâm đó lên, cô và nguyên một nhóm bạn của Hào đã... chưng hửng vì quá ngạc nhiên, không thể nào ngờ... làm lúc ấy mấy cô đang khóc, đang buồn quá chời là buồn, tự dưng vì bất ngờ quá đã không kiềm nổi nên phá lên cười! Đúng là vừa khóc, vừa cười...

Công bình mà nói, mẹ tôi là cột trụ của gia đình, chứ không phải bố. Mẹ giỏi lắm. Chuyện lớn, chuyện bé gì cũng phải qua tay mẹ. Con cái bất hoà, vợ chồng cãi vã, khó khăn tài chánh (đến gặp mẹ vay tiền),..., những chuyện bế tắc, khó giải quyết, đưa nào cũng tìm đến mẹ. Nhiều lúc, tôi đã nghĩ, nếu mẹ còn sống, có thể tôi và anh C. vẫn còn ở với nhau. Khi chúng tôi nghèo khó, hai vợ chồng đều còn đang đi học, tôi đã mang con tôi đến cho mẹ giữ mỗi khi tôi đi học mà chồng tôi không có nhà. Nhiều ngày đi trễ, tôi đã vội vàng bỏ thẳng nhóc mới có 2, 3 tuổi xuống trước cổng cho nó một mình đi lững thững vào nhà của mẹ. Mẹ đã cười bảo: "Nó vất thẳng con nó xuống, cho thằng bé đi vào một mình, rồi phóng xe đi, có muốn... "trả hiệu" cũng không được".

Như một bài báo đã viết, mẹ tôi đúng là một nhà tâm lý học, xã hội học, một peace maker, negotiator, manager, banker, excellent chef, baby sitter, investor, business woman, financial adviser, etc.... Vì thế khi mẹ mất đi, bố tôi và tất cả anh chị em của chúng tôi đều rất là đau khổ, buồn thê thiết; chung tôi thấy hụt hẫng nặng nề, cảm thấy rõ rành rành nỗi mất mát quá lớn lao. Những món ăn mẹ làm ngon nổi tiếng như nộm (gỏi) sứa, xôi vò, nộm rau muống, miến xào chay, miến xào cua, bồng (món Bắc kỳ chính gốc: bún cuộn với thịt heo luộc và tôm, được cột lại bằng một nhánh hành lá trần sơ, cuộn thật gọn đẹp chấm với bồng, ngon hay không cũng nhờ món chấm (gọi là bồng) rất đặc biệt này!), bún chả thịt nướng, canh bánh đa nấu với riêu hoặc cá rô, ám, cua xào chua cay và nhiều nhiều nữa..., không thể nào kể hết..... cũng theo mẹ tôi đi mất. Chúng tôi, nếu có muốn nấu, cũng không tài nào nấu ngon bằng như mẹ.

Mỗi lần có giỗ Tết, mẹ đảm đang làm rất nhiều món ăn ngon; thỉnh thoảng lại khoe "Mẹ làm cỗ cho hơn cả trăm người dễ dàng, chỉ... vẩy tay một cái là xong! Các cô phải chịu khó, chịu thương bắt chước mẹ chứ. Con gái nhà này chả được đưa nào, chỉ mỗi có Hào là giống mẹ, thích làm, nhanh nhẹn, nhanh nhẩu, nhanh tay nhanh chân!" Từ nhỏ, tôi đã được nghe mẹ dạy: "Con gái phải biết nấu nướng, làm cơm; công dung ngôn

hạnh, có giàu có đi chăng nữa cũng phải biết làm, để khi thuê người làm họ không thể xem thường mình được, không qua mặt được mình". Mỗi lần giỗ tết, nhà có tiệc tùng; không trốn được, tôi phải vào phụ ...chương mắt mẹ tôi ghê lắm vì tôi lười mà (chúa lười nữa là đằng khác!...) lại đoảng, chậm chạp, tà tà... hồng được giỏi giang cho lắm, khó mà vừa ý, vừa lòng mẹ của tôi.

Khi còn ở Việt Nam, mẹ tôi là một người đàn bà làm hái ra tiền. Chúng tôi có được một đời sống sung túc, sung sướng cũng là nhờ mẹ. Bố chúng tôi hiền lành quá, làm công chức thanh liêm thì lương bổng đâu có bao nhiêu. Một tay mẹ quán xuyến việc nhà, việc chợ, việc buôn, việc bán, việc dạy dỗ các con. Khi qua bên đây, mẹ muốn mở tiệm vàng, mở chợ, mở tiệm liquor nhưng chúng tôi đưa nào cũng cản, không muốn mẹ làm. Vậy chứ mà bà cũng vẫn "áp phe" lai rai, mẹ tôi bảo muốn kiếm tí tiền để gửi về VN, giúp đỡ họ hàng, người nghèo khổ.

Qua đến đất nước tự do, không còn người làm nữa, mẹ phải tự một mình dọn dẹp cả ngày. Mẹ có nguyên một vườn rau trồng đủ loại rau thơm, rau muống, rau mồng tơi, rau củ khởi, một giàn mướp hương, bầu bí... Trồng xong, bà còn có cái thú vui hái mang đi cho thiên hạ. Mùa đông, khi nào rảnh rỗi, mẹ ngồi đan áo lạnh, đan vớ, mũ cho các cháu. Mẹ đi học Anh văn, lúc nào cũng là học trò cưng của mấy bà giáo Mỹ. Mẹ bạo dạn, dợ tay lên hỏi và tập nói chẳng sợ sai. Đi đến đâu mẹ tôi đều có bạn đến đó. Giới nào bà chơi cũng được, rất dễ hòa đồng. (Hảo thừa hưởng được của mẹ cá tính rất hay này). Khi tôi ra đời làm việc, tôi cũng bắt đầu tập được một chút xíu cái tính "friendly", hòa ái này để dễ hoà đồng vui vẻ với mọi người, thích hợp với nhiều tầng lớp trong xã hội hơn, đỡ "shy" hơn, chứ hồi mới lớn; tôi cũng thuộc loại khá.... chảnh ... tại lúc đó còn chưa biết đời là gì, cứ tưởng "nà" mình.... ngon "nhắm", hihi..)

Mẹ tôi hoạt bát, vui tính lắm, ăn nói rất có duyên, tốt tính, tử tế, rộng rãi, biết điều nên bà có rất là nhiều bạn. Bà thường nói với chúng tôi: *"Các con nên chịu khó chia vui, sẽ buồn với mọi người"* hoặc *"Nghĩa tử là nghĩa tận, đi đám ma quan trọng lắm chứ các con đừng thấy đám vui thì đến, đám buồn thì không"*, *"Ai làm gì cho mình thì phải nhớ mà trả ơn, đừng để phải nợ nần ai, kiếp này không trả được, kiếp sau sẽ phải trả thêm gấp bao nhiêu lần đấy.."* v..v.. Khi mẹ tôi qua đời, chúng tôi mới càng thấy rõ bà được quá nhiều bạn bè thương mến. Ngoài những cô, chú, bác do chúng tôi thông báo cho biết, còn có rất nhiều người đọc báo, nghe tin cáo phó trên radio, nhiều người lắm... họ đã chạy đến viếng thăm bà lần chót.

Năm 1976, khi tôi mới bay xuống Cali từ New Hampshire; tôi có quen với một anh, anh là anh của một người bạn. Lúc nào tôi đi chơi với anh cũng có Hảo đi theo (dĩ nhiên là anh ấy phải lịch sự mời cả Hảo). Hảo mới vừa cho tôi biết là nó đâu có muốn đi đâu, là mẹ tôi bắt nó đi theo để làm 'chaperone' (canh giữ) cho tôi. Thế mà tôi nào có biết đâu. Mẹ tôi đã tế nhị ngấm ngấm "bắt" cô em của tôi đi theo canh chừng tui mà tui nào có biết?! Nếu không có Hảo đi theo, dám tôi đã lấy anh D đó lắm à. Bởi thế nếu có ai đó nói cuộc đời của mình phụ thuộc vào mẹ mình nhiều lắm rất là đúng, chẳng có sai đâu ạ ...

Lần đầu tiên đi chơi ở nước ngoài, năm 1991; tôi đi với mẹ. Tôi đã quá ngạc nhiên vì mẹ rất là popular, được lòng hầu hết tất cả mọi người trong nhóm (nhóm người Hồng Kông, Đài Loan chứ không phải Việt Nam). Mẹ nổi bật, everybody like her (ai cũng mến thích bà), họ không nói được tiếng Anh, mẹ tôi nói không được nhiều; vậy mà mẹ dùng 1 chút tiếng Tàu, 1 chút tiếng Anh, cộng với... hai tay, communicate (giao tiếp) được với họ mà còn làm cho họ thích, khoái mẹ mới hay chứ. Còn tôi? Tôi đi bên cạnh mẹ, tôi chìm lìm! Tôi chỉ là một cái bóng mờ nhạt, chả ai biết đến tôi, nếu có biết cũng là nhờ tôi 'ké' mẹ của tôi thôi. Khi mẹ giới thiệu tôi là con gái, có người còn không tin tôi là con của mẹ vì tôi không giống mẹ một chút xíu nào (tôi giống bố), mẹ đẹp, mẹ diện, còn tôi??

Tôi cứ ngỡ tôi biết tiếng Anh rành, còn trẻ, đi chơi với mẹ; tôi sẽ giúp, đỡ đàn mẹ được nhiều thứ. Có ngờ đâu, nhiều lúc khi tôi chưa điền đơn, làm mọi thủ tục ở phi trường, lo cho tôi chưa xong, thì mẹ đã nhanh nhẹn làm xong từ đời nào và đã đi trước, đứng xếp hàng trước chờ tôi. Mẹ đi chơi với tôi, tôi đã không giúp được gì cho mẹ mà còn làm mẹ cứ phải lo cho mình. Chẳng hạn như việc tôi dễ ngủ, ngồi trên tàu đi chơi biển, tôi ngủ gà ngủ gật, mẹ tôi lo lắng, cứ sợ tôi ngủ quên bị rơi tòm xuống biển... chẳng hạn như việc tôi hay tà tà, trễ nãi nên lúc nào mẹ cũng phải hỏi tôi ... Đến Hồng Kông, tôi mệt quá, chỉ muốn ở lại hotel ngủ thì mẹ đã xông xáo, lấy taxi đi một mình; lấy subway để đi đến Macau. Đi chơi 3 tuần với mẹ, tôi mới nhận ra rằng (realize) mẹ của tôi quá giỏi, tôi không được bằng một góc của bà.

Mẹ là người của đám đông. Mỗi khi mẹ trở tài kể chuyện, mọi người đều lắng tai nghe, cười sung sướng, cười ha hả; tôi còn thấy có vài người... há hốc cả miệng, nghe mẹ tôi nói chuyện say mê, quên trời quên đất. Mẹ tôi biết pha trò, rất tếu, ăn nói có duyên, chịu chơi, charming lại đẹp. Bốn đứa con gái, không đứa nào được bằng mẹ cả. (Có Hảo thừa hưởng được cái có duyên, tiểu lâm, kể chuyện hay, những đứa con khác, chỉ thừa hưởng được một chút xíu thôi à..(chắc cũng 'đừa' đủ ... xài, hí hí...)). Mỗi khi chúng tôi tỏ ra giỏi giang, làm thành công được việc gì thì bạn mẹ, họ hàng, những người quen biết, và cả bố tôi đều hay nói: "*Con bà Ninh mà lại!*", "*Con gái bà Ninh có khác!*".... (Ninh là tên của bố tôi)

Mẹ giỏi và có một trí nhớ tốt. Bà thi quốc tịch một lần là đậu. Thi lấy bằng lái xe cũng vậy. Chị tôi (hoặc người nào khác trong nhà, tôi không nhớ rõ) và bố tôi phải thi 2 lần mới lấy được driver License (bằng lái). Mẹ hãnh diện lắm, khoe: "*Mẹ thi có một lần là đậu. "X" (tôi không nhớ là ai) còn trẻ, giỏi tiếng Anh mà phải đi thi đến 2 lần.*" Mẹ lái xe bong bong, rất tự lập, không thích nhờ vả con cái bao giờ. Tôi có cái điểm phức là tôi không phải đi làm nên tôi hay đến chơi với mẹ, giúp mẹ đóng thùng gửi quà về Việt nam. Đối với họ hàng bên chồng, mẹ rất là oai, được quý hoá, nể vì. Khi còn ở Việt Nam, vào dịp Tết, bà thường hay cho quà, biếu xén tất cả họ hàng không thiếu một ai. Những ai cần nhờ vả, giúp đỡ gì, nếu giúp được, mẹ đều giúp cả. Qua đến đây, bà gửi quà vào trong Nam cho bà con của bố tôi và gửi ra Bắc cho anh em ruột của bà (nhưng vẫn không quên gửi tiền giúp đỡ người nghèo khó). Mẹ của tôi chu đáo lắm, ai xin gì bà cũng cho, từ cây kim cuộn chỉ...

Tôi vẫn còn nhớ hoài, nhớ mãi cái cảnh mẹ ngồi ở bàn gương trang điểm. Hồi nhỏ, tôi thích nhìn mẹ lúc mẹ tôi sửa soạn trước khi đi chơi. Nhìn mẹ kẻ lông mày, nhìn mẹ đánh phấn, thoa son... Mẹ tôi trang điểm khéo lắm, rất nhẹ nhàng tự nhiên, làm cho bà đã đẹp lại càng đẹp thêm lên. Bà có một tủ áo dài đủ màu, nhiều lắm! Bà biết xem, biết định giá hột soàn và có nhiều (collection) nữ trang, vòng, nhẫn, dây đeo cổ. Lúc nào đi chơi, bà cũng đeo một chuỗi bằng ngọc trai, hoặc bằng đá quý màu đen hoặc một loại đá quý màu "ton sur ton" hay màu contrast với áo dài bà mặc. Make up (phấn son) xong, chao ôi bà đẹp lộng lẫy! Đúng đó, các bạn ơi... đối với tôi, mẹ tôi đẹp lắm!. Gò má bà hơi cao, đôi lông mày đậm nét cong cong hình lá liễu. Bà có làn da trắng mịn màng. Mắt to sâu hai mí làm cái mũi đã cao nhìn còn cao hơn. Mẹ của chúng tôi có một đôi môi đầy đặn, luôn luôn nở những nụ cười tươi tắn, mỗi khi bà cười, mắt cũng cười theo, hai đồng điệu (dimples) hiện ra ... ôi chao sao mà dễ thương quá thế (Phương An, con gái tôi, giống bà ngoại ở điểm này). Vì có giòng máu Pháp nên bà vương vất có nét đẹp của người Âu châu. (Khi đọc thơ của thi sĩ Quang Dũng, bài "Đôi mắt người Sơn Tây", câu: "*Mắt em dịu dịu buồn Tây phương*", tôi lại liên tưởng đến cặp mắt của mẹ tôi). Từ bé, tôi đã say mê ngắm bà; đã biết rằng mẹ tôi rất đẹp. Bà cao ráo (cao hơn tất cả mấy chị em tôi), lưng thẳng, dáng bà ngon lành, quý phái. Mẹ rất hãnh diện vì lúc nào mẹ cũng có một cái eo thon gọn, cho dù lớn tuổi bà vẫn không bị xò xề...

Khi mẹ mất, nằm trong quan tài, tôi thấy hai bàn tay của mẹ để chắp trên bụng, đẹp vô chùng. Da mặt bà, trải qua 6 tháng dài bệnh hoạn, năm đó bà 67 tuổi, vẫn đẹp, không có lấy một nếp nhăn. Sở dĩ tôi nhắc đến làn da của mẹ tôi vì khi vào nhà thương thăm mẹ, cô y tá để khuôn mặt của cô gần mặt mẹ; tôi thấy ngay sự khác biệt giữa hai người. Tuy không muốn so sánh nhưng hình ảnh tương phản quá rõ ràng: một bệnh nhân gầy đét nhưng da mặt hoàn toàn không hề nhăn, láng mịn; còn cô y tá, mặc dù còn trẻ nhưng da lại bị chùng, có nhiều nếp nhăn nheo.

Qua bao nhiêu năm. Con vẫn nhớ mẹ lắm, mẹ biết không? Khi công chúa Diana chết, con thấy người ta ca tụng cô ta quá đáng, với con, mẹ Theresa ở Ấn Độ hơn Diana nhiều lắm, những bà mẹ Việt Nam vô danh hơn cô ta nhiều lắm. Những người đàn bà Việt Nam thầm lặng, cả một đời hy sinh cho chồng, cho con, cả một đời làm lụng vất vả, không hề có một tiếng than van. Những người mẹ mất con, đi theo sau quan tài lủi thủi, con chết trận khi còn rất trẻ; những người vợ trẻ như con dâu của mẹ, chị Thanh nhà mình, chồng chết khi con còn đang nằm trong bụng. Mẹ ơi, mẹ có nhớ không? Khi đưa đám ma của anh Tiến đến Nghĩa Trang Quân Đội, mình đã thấy cảnh một người vợ còn quá trẻ, chị bụng to mà còn phải bế con, không thân nhân, không họ hàng gì cả, đám ma không rình rang, âm thầm, buồn tủi! Hai mẹ con của người mẹ rất trẻ này đi theo sau một cỗ quan tài, thân xác của người chết chắc đã bị xình nên nước nhả ra hôi thối. Ai nhìn cái cảnh đó mà không thấy đau xót, không rơi nước mắt? Con đang buồn vì mất đi anh Tiến, nhưng lúc đó thấy đám ma của anh mình rình rang, to lớn quá, trọng đại và hùng hậu (một phần lớn là nhờ mẹ), con tự nhiên đã cảm thấy không buồn nữa.. Hai cảnh đời tương phản, khi đã chết rồi mà cũng quá khác biệt, khác nhau xa....

Những người đàn bà như bà nội của con, goá chồng khi 2 đứa con còn nhỏ xíu, một mình tần tảo, nhất định ở góa nuôi con. Những bà mẹ già oằn người gánh những đòn gánh đi bán dạo. Những người đàn bà khiêng

những đồng gạch nặng trên lưng! Những người mẹ quê mùa, tay lấm chân bùn... những người đó mới xứng đáng để được nêu danh và ca tụng. Những người đàn bà như cô Giang, cô Bắc, Lê thị Công Nhân, Trần Khải Thanh Thủy... đã hy sinh thân mình, cam chịu tù đầy để làm chuyện lớn, mong có một đất nước, một chính thể khá hơn; những người đàn bà can đảm đó, với con, mới xứng đáng được ngưỡng mộ và bái phục. Và mẹ ơi, con đã nghĩ đến mẹ. You are my real hero. Với con, Diana làm sao bằng mẹ được. Cô ta đâu có mang nặng 10 lần, đẻ đau 9 lần như mẹ. Cô ta đâu có phải tháo vát bán buôn, đổ mồ hôi nước mắt, tháo vát làm ra tiền để chăm lo cho gia đình như mẹ. Cô công chúa đó làm sao có thể làm được những món ăn ngon lành, bổ

dưỡng như mẹ. Mẹ là người đàn bà giỏi giang, đảm đang, vượng phu ích tử. Mẹ mất đi, những con vịt ngoài công viên mà mẹ thường cho chúng nó ăn, chắc cũng buồn. Những người hàng xóm, bạn bè của mẹ, không còn được mẹ cho rau, biếu cho những món ăn ngon, đến viếng thăm chào hỏi... chắc thấy tiếc nhớ mẹ vô cùng! Một số người nghèo ở VN cũng bị thiệt thòi và anh em của mẹ, họ hàng bên bố nữa... chắc chắn họ nhớ thương mẹ rất nhiều đó mẹ ơi!

Mẹ yêu của con ơi, con vẫn cố làm một con người tốt, bắt chước mẹ để không hổ danh là con gái của bà Ninh. Nhưng khi viết những giòng chữ này, con cảm thấy sẽ chẳng bao giờ con có thể sánh bằng với mẹ. Ngày lễ dành cho những bà mẹ sắp đến, con cảm thấy nhớ mẹ vô vàn.

Happy early Mother Day, Mom!

Con viết những giòng này để tưởng nhớ đến mẹ. Mẹ yêu dấu của con.

Quách Như Nguyệt
4/26/2010